

บทที่ 2

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง "ปัญหาการปรับตัวและสุขภาพจิตของนิสิตคววมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางเขน" มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัญหาการปรับตัวและสุขภาพจิตของนิสิตคววมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางเขน ได้มีผู้สนใจศึกษาปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตและการปรับตัวทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

งานวิจัยภายในประเทศ

สมศักดิ์ ประจจะเนย์ (2506) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สำรวจปัญหาและความต้องการของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.) วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยาธนบุรี" ศึกษากลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาระดับ ป.กศ. ปีที่สอง จำนวน 731 คน อายุระหว่าง 16-23 ปี พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ประสบปัญหาเกี่ยวกับอนาคตและการเรียนอัน ได้แก่มีปัญหาเกี่ยวกับความรู้พื้นฐานไม่เพียงพอ มีความลำบากในการพูดหน้าชั้น ไม่มีสมาธิในการเรียน ปัญหารองลงมา ได้แก่ปัญหาด้านเศรษฐกิจภาวะความเป็นอยู่ และปัญหาการปรับตัวสังคม ปัญหาที่พบน้อยที่สุดคือปัญหาด้านศาสนาและศีลธรรม

มัลลิกา จิตรสุข (2508) ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจปัญหาและความต้องการของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา (ป.กศ.) วิทยาลัยครูอุตรธานี" ศึกษากลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาระดับ ป.กศ. ปีที่สองจำนวน 262 คน พบว่า นักศึกษาประสบปัญหามากที่สุดในด้านการปรับตัวทางการเรียน ได้แก่ปัญหาที่เกี่ยวกับความรู้พื้นฐานค่า ในบางวิชาได้คะแนนค่า ความจำไม่ดี ปัญหาที่พบน้อยที่สุดได้แก่ปัญหาทางด้านบ้านและครอบครัว นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีภูมิหลังทางครอบครัวแตกต่างกัน มีปัญหาและความต้องการไม่แตกต่างกัน

สมคิด ไชยยันบุรณ์ (2510) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพทางด้านของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีความ

สามารถในการเรียนค่าในชั้นมัธยมศึกษาจริง เรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนที่มีความสามารถในทางการเรียนสูง 26 คนและนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนค่า 26 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงจะมีความมั่นคงทางอารมณ์ความสามารถในการรับผิดชอบและมีความสามารถในการบังคับตนเองมากกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนค่า

อาภา ถนัดช่าง (2511) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาองค์ประกอบบางประการที่มีผลต่อการเรียนไม่สำเร็จของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาปีการศึกษา 2509" พบว่าสาเหตุทางด้านสติปัญญาและสาเหตุทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา ต่างก็มีอิทธิพลต่อการเรียนไม่สำเร็จของนิสิต สาเหตุทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา ได้แก่ ความเอาใจใส่ทางการเรียน ทัศนคติ กำลังใจ และการปรับตัว

ฉวี กาหมี (2512) ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพและการปรับตัวในโรงเรียนของนักเรียนที่มาจากครอบครัวชั้นกลางและชั้นค่า" ผลของการวิจัยพบว่าการปรับตัวต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ คือนักเรียนที่มาจากครอบครัวชั้นกลางได้รับเลือกจากเพื่อนในห้องเรียนมากกว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวชั้นค่า สำหรับความแตกต่างด้านบุคลิกภาพนั้นก็มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญตามระดับชั้นของครอบครัว คือวัยรุ่นชายจากครอบครัวชั้นกลางมีบุคลิกภาพที่เป็นตัวของตัวเอง รุกรานและก้าวร้าวมากกว่าวัยรุ่นชายจากครอบครัวชั้นค่า ส่วนวัยรุ่นหญิงจากครอบครัวชั้นกลางมีบุคลิกภาพที่สนุกสนาน ระวังในระดับสูงกว่าวัยรุ่นหญิงที่มาจากครอบครัวชั้นค่าซึ่งมีบุคลิกภาพที่เงิบขริม เศร้า ไม่ค่อยพูด และมีความระมัดระวังตัวตลอดเวลา การเปรียบเทียบระหว่างเพศมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องของบุคลิกภาพคือวัยรุ่นหญิงมีความสามารถในการสังคม เป็นคนใจอ่อน และมีอารมณ์อ่อนโยนมากกว่าวัยรุ่นชายแต่วัยรุ่นชายมีความมั่นคงทางอารมณ์เป็นตัวของตัวเอง รุกรานและก้าวร้าวมากกว่าวัยรุ่นหญิง

นิภาพร จินดาวัฒน์ (2512) ได้ทำวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนกับความสามารถในการปรับตัวในสังคม" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาจริง เรียนวัดเทพศิรินทร์ พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความสามารถในการปรับตัวสูง ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียนค่าจะมีความสามารถในการปรับตัวค่าตามไปด้วย

วัฒนา พุ่มเล็ก (2513) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 232 คน แบ่งเป็นนักเรียนที่มีความสามารถสูงและต่ำอย่างละ 116 คน พบว่าสุขภาพ ความสัมพันธ์ของบิดาและพี่น้อง ความเป็นอยู่ของครอบครัว การศึกษาของบิดามารดาฐานะทางบ้าน ความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนวัยเดียวกัน การวางแผนชีวิตในอนาคต เป็นองค์ประกอบที่เป็นเครื่องบอกความแตกต่างของคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ระดับการใช้ความสามารถทางสมองให้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนมีความเกี่ยวข้องกับอิทธิพลและการยอมรับของเพื่อน การรบกวนความสำเร็จจะมีมากในนักเรียนชายเมื่อเขาขาดอิทธิพบในกลุ่ม และมีมากในนักเรียนหญิง เมื่อไม่ได้รับการยอมรับทางอารมณ์ นั่นคือนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงจะมีองค์ประกอบทุกด้านดีกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำกว่า

วัลลภ กันทรัพย์ (2513) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจ ระดับความปรารถนาในการสอบ และความวิตกกังวลในการเรียน กับความสำเร็จในการเรียน" พบว่าผลการเรียนของนักศึกษาจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับสติปัญญา บุคลิกภาพ และการปรับตัวได้ของนักศึกษาเอง

สุวรรณา ญาณวิงสะ (2513) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาเกณฑ์ปกติของลักษณะบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่นไทยในโรงเรียนรัฐบาลสหศึกษาในจังหวัดพระนคร" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,000 คน มีอายุระหว่าง 13-15 ปี พบว่าเด็กวัยรุ่นอายุระหว่าง 13-15 ปี มีแนวโน้มยอมรับตนเองค่อนข้างสูงและยอมรับผู้อื่นปานกลาง ส่วนเด็กวัยรุ่นอายุ 16-18 ปี จะยอมรับตนเองและผู้อื่นค่อนข้างต่ำ มีความวิตกกังวลและการเก็บตัวต่ำ ชอบสังคม มีความเชื่อมั่นในตนเอง

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ (2514) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนิสิตปริญญาตรีทางการศึกษา" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 336 คน จากวิทยาลัยวิชาการศึกษา 5 แห่ง ได้แก่วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ปทุมวัน บางแสน มหาสารคาม และพิษณุโลก โดยศึกษา

องค์ประกอบสามด้านคือ องค์ประกอบทางด้านครอบครัว องค์ประกอบทางด้านนิสัย และองค์ประกอบทางด้านศึกษา ผลการวิจัยพบว่าองค์ประกอบทางด้านตัวนิสัยเอง และทางด้านศึกษามีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาเป็นอย่างมาก ทางด้านครอบครัวมีอิทธิพลน้อยที่สุด สิ่งที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จทางการศึกษามากที่สุดตามลำดับ ได้แก่ชั้นปีที่เข้าศึกษา อายุ และเพศ

คมเพชร ฉัตรสุกกุล (2515) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบ องค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาชั้น ป.กศ. ปีที่ 2 ปีการศึกษา 2514 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 510 คน พบว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำมีปัญหาทั้งสามด้านมากกว่ากลุ่มนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง นอกจากนี้แล้วยังรวมไปถึง เพศ อายุ จำนวนพี่น้องและรายได้ของครอบครัวด้วย

ธีรศักดิ์ ศรีพรวิสิถ (2515) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบ องค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยครูของนักศึกษา ป.กศ. ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2514 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำของวิทยาลัยครูในภาคใต้" พบว่ากลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำประสบปัญหาทุกด้านมากกว่ากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

กวี สุวรรณกิจและอังฉรา จันเกรผล (2520) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจปัญหาสุขภาพจิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์" ซึ่งมีอายุระหว่าง 16-22 ปี พบว่านักศึกษาที่มีความจำเป็นต้องเข้ารับบริการทางจิตเวชตั้งแต่ระดับเล็กน้อยไปจนถึงระดับที่คงมีการรักษาอย่างจริงจังถึงร้อยละ 44.2

เดือนจิตต์ จิตต์อารี (2520) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การคบเพื่อนของ นิสิตหญิงมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร" พบว่านิสิตหญิงส่วนใหญ่จะนิยมคบเพื่อนที่มีความประพฤติดี เพื่อนที่ให้ความช่วยเหลือ และเพื่อนที่มีฐานะดี นิสิตในกรุงเทพฯ จะมีลักษณะการคบเพื่อนที่แตกต่างไปจากนิสิตที่มีภูมิลำเนาในส่วนภูมิภาค นิสิตหญิงส่วนใหญ่จะประสบปัญหาในการคบเพื่อนต่าง เพศน้อยกว่าเพื่อนเพศเดียวกัน

นางลักษณ์ เทพสวัสดิ์ (2521) ทำการวิจัยเรื่อง "สุขภาพจิตของคนในชุมชนระดับกลางย่านชานเมืองของกรุงเทพมหานคร" พบว่าปัญหาการแออัดหนาแน่นของประชากรและปัญหาการสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อมรวมปัญหาทางสังคมและเศรษฐกิจ

ทำให้ประชาชนออกมาสู่ย่านชุมชนชานเมืองมากขึ้น โดยเฉพาะชนชั้นกลางซึ่งจะต้องคืนรถและต้องหางานเพื่อผลักดันฐานะของตนเองและครอบครัวให้ดีขึ้น จึงทำให้เกิดปัญหาทางสุขภาพจิตมาก ประสาทจึงเครียดมาก

วิเชียร เกตุสิงห์ (2522) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา" พบว่าระบบการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อ ในระดับสูงของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในส่วนภูมิภาคเป็นจำนวนมาก ไม่สามารถผ่านการสอบคัดเลือกได้ เนื่องจากความไม่เสมอภาคทางด้านการศึกษา และยังพบว่านักเรียนในเขตเทศบาลจะมีโอกาสทางการศึกษามากกว่านักเรียนนอกเขตเทศบาล นักเรียนที่บิดา-มารดามีอาชีพเกษตรกรรม (ซึ่งมีประมาณร้อยละ 80 ของประชากรทั่วประเทศ) มีโอกาสเข้าศึกษาในระดับสูงนี้เพียงร้อยละ 28 นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนที่เรียนโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพฯ และมีบิดามารดาประกอบอาชีพค้าขาย จะมีโอกาสสอบผ่านการคัดเลือกได้มากที่สุด เพศหญิงจะมีอัตราการสอบผ่านมากกว่าเพศชาย ผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุดที่สามารถชี้ถึงผลการสอบคัดเลือกได้มากกว่าตัวแปรตัวอื่น ๆ

สาโรช คาริณ (2522) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สุขภาพจิตของผู้อยู่ในวัยรุ่น" พบว่าวัยรุ่นที่อยู่ในวัยเรียนร้อยละ 35 มีแนวโน้มเป็นคนมีอารมณ์อ่อนไหวง่าย คิดมาก มีความวิตกกังวลสูง เมื่อมีปัญหาสะท้อนอารมณ์มีแนวโน้มที่จะเป็นโรคประสาทได้ง่าย และปัญหาภายในที่แม่สับสนมากที่สุดคือปัญหาการเงิน รองลงมาคือปัญหาที่บิดามารดาไม่เข้าใจซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ปัญหาการเรียนที่สำคัญที่สุดได้แก่การเรียนที่ไม่เข้าใจ เรื่องที่ทำให้มีความวิตกกังวลมากที่สุดได้แก่เรื่องการเรียน เรื่องฐานะ เมื่อมีปัญหาทำให้รู้สึกไม่สบายใจจะแก้ปัญหาระยะการเก็บความรู้สึกไม่สบายใจ แต่เพียงผู้เดียว

อัมพร โยตระกูลและศรีธรรม ธนะภูมิ (2522) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบสุขภาพจิตของนักเรียนไทยในชนบทและในเมือง" พบว่านักเรียนในกรุงที่มีอายุอยู่ระหว่าง 14-17 ปี มีปัญหาทางจิตที่พบมากที่สุดคือไม่มีความมั่นใจในตนเองว่าเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ ร้อยละ 29.0 ชัดแจ้งกับบิดาร้อยละ 27.5 มีความยุ่งยากใจเกี่ยวกับการเรียนร้อยละ 8.7 มีปัญหาทางจิตร้อยละ 7.31 ส่วนนักเรียนในชนบทอายุระหว่าง 12-18 ปี มีปัญหาทางจิตที่พบมากที่สุดคือปัญหาในโรงเรียน

ร้อยละ 43.2 ปัญหาทางอารมณ์ ร้อยละ 22.5 ปัญหาทางพฤติกรรมร้อยละ 17.37 และปัญหาสาเหตุคิด ร้อยละ 2.5

เกื้อกูล ทาสีห์และคณะ (2523) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ลักษณะที่เป็นปัญหาของนักเรียนโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีการศึกษา 2521-2523" พบว่านักเรียนมีลักษณะพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการปรับตัวทางด้านปัญหาทางอารมณ์และสังคม ศึกษามีพฤติกรรมก้าวร้าวและถอยหนี ชอบรังแกผู้อื่นพูดเท็จ เก็บตัว ซึมเศร้า หูคไม่ชัด คิดเทียบตนเอง วิตกกังวล ซึ่งปัญหาเหล่านี้อาจเนื่องมาจากพฤติกรรมของปัญหาจากสภาพครอบครัวและสิ่งแวดล้อมรวมทั้งการอบรมเลี้ยงดู ทำให้นักเรียนเกิดภาวะไม่สมดุลย์ในการปรับตัว และยังพบว่าปัญหาที่เกิดขึ้นนี้จะปรากฏทุกระดับชั้น ทำให้เกิดพฤติกรรมเรียนไม่ทันเพื่อน ไม่มีสมาธิในการเรียนผลการเรียนต่ำ เหม่อลอย ซากความมั่นใจในตนเอง เฉื่อยชา ซากเรียนหรือมาเรียนสายบ่อย ๆ

พูลทรัพย์ วงษ์พานิช (2523) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในระดับปริญญาตรี (ค.บ.) ของบุคลากรทางการศึกษาและครูประจำการในวิทยาลัยครูกรุงเทพมหานคร" ศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 509 คน ซึ่งเป็นบุคลากรทางการศึกษาและครูประจำการที่เรียนในระดับปริญญาตรี (ค.บ.) ชั้นปีที่ 2 และเรียนผ่านมาแล้ว 30 หน่วยกิต พบว่าตัวพยากรณ์ที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงได้แก่ การปรับตัวกับเพื่อน เพศ วิธีเรียน อายุ ระยะเวลาที่จบการ เรียนครั้งสุดท้ายก่อนเข้าเรียนในวิทยาลัยครูและสถานภาพสมรส

สมัญญา เสียงใส (2524 : 267-277) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความวิตกกังวลและวิถีชีวิตความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตกรุงเทพมหานคร" พบว่าองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อสุขภาพจิตของนักเรียนนอกจากสภาพของโรงเรียน ครอบครัว และครู แล้วยังมีเพื่อน ระเบียบวินัยของโรงเรียน และหลักสูตร ซึ่งควรต้องปรับปรุงให้เหมาะสมกับความสนใจและความต้องการของนักเรียน เพราะนักเรียนเหล่านี้ได้รับอิทธิพลมาจากครอบครัวโรงเรียน เพื่อน สังคมแวดล้อมจนทำให้เกิดความเครียด และเกิดความวิตกกังวลกับปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรอบ ๆ ตัว ทำให้มีผลกระทบต่อสุขภาพจิตไม่มากนัก้อย นักเรียนหญิงจะมีความวิตกกังวลทางด้านสังคมมากกว่านักเรียนชาย ส่วนนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำจะมีความวิตกกังวลทางด้าน การเรียนกับอาชีพมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง นักเรียนที่

ขาดความอบอุ่นทางด้านครอบครัวจะมีความวิตกกังวลด้านส่วนตัว การเรียนและอาชีพมากกว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีความอบอุ่น และยังพบว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความวิตกกังวลในด้านการเรียนและอาชีพไม่แตกต่างกันและมีปัญหาการปรับตัวไม่แตกต่างกัน

สมศักดิ์ ชินพันธ์ (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างปฏิสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนชั้นเรียนกับความรู้สึกรับผิดชอบและมรณภาพแห่งตน" พบว่านักเรียนส่วนใหญ่แล้วจะใช้เวลาอยู่ในโรงเรียนประมาณวันละ 5-6 ชั่วโมง ทำให้ครูกับนักเรียนย่อมมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน บุคลิกภาพของครูจึงมีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมของนักเรียน จึงกลายเป็นบุคลิกภาพของนักเรียนไป

สุภาพรรณ โศตรจรัส (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 2,009 คน ผลการวิจัยพบว่านิสิตประสบปัญหามากที่สุดในด้านการปรับตัวทางการเรียน ประสบปัญหาค่อนข้างมากในด้านกิจกรรมทางสังคมและนันทนาการ ด้านหลักสูตรและการสอน ด้านการปรับตัวทางอารมณ์และส่วนตัว ด้านอนาคตเกี่ยวกับอาชีพและการศึกษา และด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ประสบปัญหาค่อนข้างน้อยในด้านศีลธรรมจรรยา และศาสนา ด้านสุขภาพและพัฒนาการทางร่างกาย ด้านการเงินและที่อยู่อาศัย และด้านบ้านและครอบครัว ประสบปัญหาน้อยที่สุดในด้านการปรับตัวทางเพศ

อัมพร โศตระกุลและเจตสันต์ แคงสุวรรณ (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สุขภาพจิตนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" พบว่าปัญหาสุขภาพจิตของนักเรียนที่พบมากที่สุดได้แก่ เรื่องการเรียน รองลงมาได้แก่ปัญหาด้านอนาคตในเรื่องอาชีพและการศึกษา เช่นอยากจะไปประกอบอาชีพแต่ก็ยังไม่รู้จะทำไม่ได้ หรือไม่แน่ใจว่าจะเลือกอาชีพได้อย่างเหมาะสม หรือไม่รู้ว่าจะเลือกวิชาอะไรจึงจะเหมาะสมกับตนเอง หรือมีความกังวลใจในเรื่องการเรียนต่อและการประกอบอาชีพในอนาคต ส่วนปัญหาอันดับสามคือการปรับตัวทางด้านอารมณ์และส่วนตัว คือมีความกังวลใจในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ รู้สึกเครียดอยู่เสมอ ห้อเหง่าย ใจมักลอย ขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง คิดอยากจะทำตัวตาย เป็นต้น ซึ่งสาเหตุของปัญหาพบว่าส่วนใหญ่แล้วมาจากครอบครัวของเด็กเองถึงร้อยละ 54.3

อัมพร โฉมระกูล และคณะ (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาสุขภาพจิตในเขตเมือง" โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มคือกลุ่มที่เป็นประชาชนและกลุ่มที่เป็นนักเรียนและนักศึกษา พบว่าประชาชนในเขตเมืองมีสุขภาพจิตผิดปกติประมาณร้อยละ 30 และในกลุ่มนักเรียนนักศึกษามีสุขภาพจิตผิดปกติร้อยละ 26.3 ซึ่งแสดงว่านักเรียนนักศึกษามีปัญหาสุขภาพจิตใกล้เคียงกับผู้ที่ต้องทำงานหรือมีครอบครัวแล้ว ในด้านฐานะทางเศรษฐกิจ พบว่ารายได้สูงขึ้นไปจะมีปัญหาสุขภาพจิตน้อยลง สุขภาพจิตของผู้ที่อยู่ในครอบครัวชายจะดีกว่าครอบครัวเดี่ยว ผู้ที่อาศัยในแฟลตจะมีปัญหาด้านสุขภาพจิตมากที่สุด

ชินวัฒน์ นิจนคร (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สภาพเชิงจิตสังคมในโรงเรียนกับสุขภาพจิตของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร" พบว่าบรรยากาศแบบประชาธิปไตยในชั้นเรียน สามารถทำนายภาวะสุขภาพจิตได้ดีที่สุด วัยรุ่นหญิงมีสุขภาพจิตทุกด้านเสื่่อมกว่าวัยรุ่นชาย วัยรุ่นจากครอบครัวแตกแยกและจากครอบครัวที่มีระดับเศรษฐกิจต่ำมีสุขภาพจิตเสื่่อมกว่าวัยรุ่นจากครอบครัวปกติ สถานศึกษาและผลการเรียนเกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตเพียงสองด้านคือ ความวิตกกังวลและความคับข้องใจ อาชีพของผู้ปกครองเกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลเพียงด้านเดียว นักเรียนที่ผู้ปกครองมีระดับการศึกษาสูงกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความรู้สึกอึดอัด และคับข้องใจมากกว่านักเรียนชายและนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำจะมีความคับแค้นทางจิตมากกว่าและ เห็นว่าบรรยากาศในชั้นเรียนมีความเป็นประชาธิปไตยน้อยกว่านักเรียนหญิง

ฉวีวรรณ สิริพันธ์และคณะ (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สุขภาพจิตเด็กนักเรียนในภาคเหนือ" พบว่าปัญหาสุขภาพจิตที่พบมากที่สุดคือ ปัญหาความยากจน และขาดอุปกรณ์การเรียน 29.34 % ไม่สามารถประสบความสำเร็จในการเรียนโดยไม่ใช้สาเหตุมาจากปัญหาอื่น 14.67 % ไม่สามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง หรือมีความลำบากใจในการตัดสินใจ 17.34 % สาเหตุที่พบมากเนื่องจากพ่อ-แม่แยกกันอยู่ 28.21 % ส่วนการแก้ไขปัญหานั้นตอบว่าไม่ทราบจะแก้ไขอย่างไรมีถึง 47.03 %

ดวงใจ กสานติกุล (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การใช้บริการของศูนย์สุขภาพจิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยแวนเคอร์บีลท์" พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มารับบริการจากศูนย์ด้วยอารมณ์ซึมเศร้า ร้อยละ 43.1 ความวิตกกังวลร้อยละ 19.7 ผิดหวังด้านความรักร้อยละ 14.7 และมีอาการทางกายร้อยละ 6.4 โรคที่พบจะ

อยู่ในกลุ่มของความเครียด และปฏิกิริยาที่มีต่อการปรับตัว (Stress and Adjustment Reaction) ถึงร้อยละ 43.1 นักศึกษาส่วนใหญ่จะมารับการรักษาด้วยตนเอง นักศึกษาที่มีปัญหาทางด้านสุขภาพจิต ส่วนใหญ่สามารถจบการศึกษาได้รับปริญญาโดยที่นักศึกษาได้รับการรักษาทางจิตเวชอย่างค่อนเนื่อง

สุชาติ พหลภาคย์และผกาพันธ์ วุฒิลักษณ์ (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "วิจัยการฆ่าตัวตายในสังคมไทย" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากการเก็บรายชื่อผู้ฆ่าตัวตายสำเร็จจากหนังสือพิมพ์รายวันเป็นเวลา 2 ปี และกลุ่มควบคุมจากการสัมภาษณ์ข้อมูลส่วนตัวและข้อมูลจิตวิทยาของญาติผู้ป่วย รวมทั้งสิ้น 434 ราย ผลการวิจัยพบว่าผู้ที่ฆ่าตัวตายสำเร็จ คิดเป็นอัตราส่วนชาย : หญิง เท่ากับ 1 : 8 โดยมีอายุอยู่ระหว่าง 15-24 ปี มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 39.4 เป็นนักเรียน-นักศึกษาถึง 26 ราย ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 11.3 ถ้าจำแนกตามสถานภาพการมีรายได้พบว่าเป็นผู้อาศัยเงินจากผู้อื่น 55 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.9 อัตราการเสี่ยงต่อการฆ่าตัวตายพบว่าผู้ที่ เป็นโรคหม้าม หงา แต่งงานแล้วแยกกันอยู่ จะมีอัตราเสี่ยงสูงกว่าผู้ที่แต่งงานแล้วยังอยู่ด้วยกัน ผู้ที่อาการจิต ประสาท มีโรคทางกายรุนแรงหรือเรื้อรังหรือทุพพลภาพ ผู้ที่กาลังใช้ยารักษาโรคจิต-โรคประสาทอยู่ และผู้ที่มีญาติสนิทฆ่าตัวตายจะมีอัตราเสี่ยงสูงกว่าผู้ที่ไม่มิลักษณะดังกล่าว บ้านเป็นสถานที่สำคัญของการฆ่าตัวตาย เพศชายจะเลือกวิธีการฆ่าตัวตายที่รวดเร็วและรุนแรงกว่าเพศหญิง คือการใช้นิยงตัวเองถึงร้อยละ 75.96

พรพิมล วรวิฑูรทพงศ์ (2528) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาความนิยมเอียงที่จะร่วมมือ การแข่งขันและลักษณะวิตกกังวลของวัยรุ่นภาคเหนือ" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนอายุระหว่าง 11-16 ปี จำนวน 2,006 คน พบว่าวัยรุ่นเพศหญิงมีความนิยมเอียงที่จะร่วมมือมากกว่าเพศชาย วัยรุ่นเพศชายจะมีความนิยมเอียงการแข่งขันมากกว่าเพศหญิง วัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 11-13 ปีจะเป็นผู้ที่ร่วมมือมากกว่าแข่งขัน วัยรุ่นอายุ 14-16 ปีจะเป็นผู้ที่แข่งขันมากกว่าร่วมมือ วัยรุ่นที่มีบิดามีอาชีพต่างกันจะมีจำนวนผู้ร่วมมือและแข่งขันไม่แตกต่างกัน

จารุวรรณ ตั้งศิริมงคล (2530) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สุขภาพจิตและการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนในกรุงเทพมหานคร" พบว่าปัญหาสุขภาพจิตของนักเรียนนั้นยังอยู่ในระดับปานกลาง คือมีปัญหาสุขภาพจิตยังไม่

รุนแรง แต่มีอาการผิดปกติทางจิตเป็นบางครั้งในเรื่องความรู้สึกผิดปกติของร่างกาย การย่ำคิดย่ำทำ ความรู้สึกไม่ชอบคิดต่อกับผู้อื่น ซึมเศร้า ก้าวร้าวชอบทำลาย กลัวใคร ไม่มีเหตุผล หวาระแวงและโรคจิต ส่วนความวิตกกังวลมีเพียงเล็กน้อย ปัญหาสุขภาพจิตของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความแตกต่างกันในเรื่องไม่ชอบคิดต่อกับผู้อื่นและกลัวใครไม่มีเหตุผล นักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาการปรับตัวทางด้านการเรียนมากที่สุด รองลงมาได้แก่ปัญหาด้านอนาคตในเรื่องของอาชีพและการศึกษาต่อ

อภิวันท์ วงศ์ข้าหลวง (2530) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาการปรับตัวและสุขภาพจิตของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา" พบว่านักศึกษาประสบปัญหามากที่สุดในด้านการปรับตัวทางการเรียนสุขภาพจิตของนักศึกษาไม่ว่าต่างเพศกัน หรือเลือกเรียนสาขาวิชาที่แตกต่างกันมีสุขภาพจิตไม่แตกต่างกัน ปัญหาการปรับตัวกับสุขภาพจิตมีความสัมพันธ์กัน

วรรณคดีในต่างประเทศ

บอนนี่ (Bonney, 1955) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "A Study of Constancy of Sociometric Ranks Among College Student Over a two-year Period." โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวทางสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากกลุ่มนิสิตมหาวิทยาลัย พบว่านิสิตที่ได้รับคะแนนสูงในสังคมมีและมีบทบาททางกิจกรรมทางสังคมมีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูงกว่าพวกที่ได้รับคะแนนในสังคมมีต่ำ

คาร์ (Carr, 1956) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "The Problem Areas of Selected Group of Student at Florida State University as Indicated by the Mooney Problem Check List." พบว่านิสิตที่เรียนดีจะมีปัญหาในด้านทั่วไป แต่นิสิตที่เรียนอ่อนจะมีปัญหาด้านวิชาการ นิสิตทั้งสองกลุ่มนี้มีปัญหาด้านสังคมและบุคลิกภาพมากกว่าทางด้านศาสนา ปรัชญา และความสัมพันธ์ระหว่างเพศ และนิสิตในกลุ่มที่เรียนอ่อนมีความสามารถทางด้านกิจกรรมทางสังคมมากกว่านิสิตกลุ่มที่เรียนดี

ปอร์เทียส (Porteous, 1958) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Development

Aspect of Adolescent Problem Disclose in England and Ireland." พบว่าเด็กชายจะมีวุฒิภาวะน้อยกว่าเด็กหญิงในประชากรที่เป็นปัญหาเดียวกันและทั้งสองเพศ มีความกังวลเกี่ยวกับความไม่เป็นที่พอใจและรู้สึกว่าเป็นตัวของตัวเอง ดีพอเมื่อเทียบกับอายุ วัยรุ่นในอังกฤษจะมีปัญหาทางด้านวุฒิภาวะน้อยกว่าวัยรุ่นในไอร์แลนด์ แต่มีความวิตกกังวลเหมือนกัน เด็กชายจะมีความกังวลเกี่ยวกับความเป็นตัวของตัวเอง ความคิดของตัวเองและพฤติกรรมที่เป็นปัญหาส่วนตัว เด็กหญิงมีความกังวลเกี่ยวกับบุคลิกภาพและอารมณ์

ทราเวอร์ส (Traverse, 1958) กล่าวไว้ในหนังสือ "Educational Measurement." ว่าการที่จะให้นิสิตมีการศึกษาคำว่าเป็นจะต้องมีองค์ประกอบอื่น ๆ นอกเหนือจากด้านการศึกษามาช่วยด้วย อันได้แก่การปรับตัวสภาพแวดล้อมทางบ้าน ความสนใจ ความมุ่งหวังทัศนคติที่มีต่อสถาบัน วิชาเอกที่เลือกเรียนและอาจารย์ผู้สอน ทั้งหมดที่กล่าวมานี้มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งสิ้น

กรอนลินด์ (Gronlund, 1959) กล่าวไว้ในหนังสือ "Sociometry in the Classroom." ว่าเด็กที่ประสบปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนและสภาพสิ่งแวดล้อมแล้วยังมีปัญหาด้านการเรียนอีกด้วย และพบว่าปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความขัดแย้งในระหว่างกลุ่มเป็นเหตุให้การเรียนไม่มีประสิทธิภาพ เกิดความตึงเครียดทางอารมณ์ และไม่มีความสุข มีนักเรียนจำนวนไม่น้อยที่คงออกจากโรงเรียนก่อนเรียนสำเร็จอันเนื่องมาจากปัญหาการปรับตัวทางสังคม

กลาสเซอร์ (Glasser, 1960) กล่าวไว้ในหนังสือ "Mental Health or Mental Illness." ให้ความหมายของคำว่า "สุขภาพจิต" ว่ามีความหมายเช่นเดียวกับคำว่า "ความรับผิดชอบ" คือผู้ที่ดำเนินชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพมีความสุขพอสมควร บรรลุเป้าหมายที่ตนเห็นว่ามีค่าและอยู่ภายในขอบเขตของสังคม

อะแนสตาซี (Anastasi, 1961) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ "Psychological Testing." ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญา (Intellectual factor) และที่ไม่ใช่สติปัญญา (Non-intellectual factor) ด้านอื่น ๆ เช่น การปรับตัว สภาพทางบ้าน ความสนใจ ความมุ่งหวัง ทัศนคติที่มีต่อสถาบัน วิชาเอกที่เลือกเรียน อาจารย์ผู้สอน นอกจากนี้แล้วยังมีองค์ประกอบอื่น ได้แก่ องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ สังคม แรงจูงใจ เป็นต้น

เพรสคอตต์ (Prescott, 1961) กล่าวในหนังสือ "A Report of Conference on Child Study." ว่าองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตได้แก่

1. องค์ประกอบทางกาย (Physical Factors) เช่น การเจริญเติบโตของร่างกาย สุขภาพ เป็นต้น
2. องค์ประกอบทางความรัก (Love Factors) เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างบิดา-มารดา สมาชิกต่าง ๆ ในครอบครัว เป็นต้น
3. องค์ประกอบทางวัฒนธรรมและสังคม (Cultural and Socialization Factors) เช่น ขนบธรรมเนียมประเพณี การอบรมทางบ้าน ฐานะเศรษฐกิจ เป็นต้น
4. องค์ประกอบทางความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนวัยเดียวกัน (Peer Group Factors)
5. องค์ประกอบทางด้านการพัฒนาตนเอง (Self-Development Factors) เช่น สติปัญญา ความสนใจ ทัศนคติต่อการเรียน เป็นต้น
6. องค์ประกอบทางการปรับตน (Self-Adjustment Factors) เช่น ปัญหาการแสดงออกทางอารมณ์ เป็นต้น

ซึ่งทั้ง 6 องค์ประกอบนี้มีความสัมพันธ์กันมากและมีอิทธิพลต่อการเรียนของนิสิตด้วย

ฮิลการ์ด (Hilgadr, 1962) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ "Introduction to Psychology." ว่าผู้ที่มีสุขภาพจิตดี คือผู้ที่มีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับตนเองและสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แอสติน (Astin, 1964) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Personal and Environmental Factors Associated with College Dropouts Among High Aptitude Students." พบว่านิสิตส่วนใหญ่ที่ลาออกจากการเรียนในมหาวิทยาลัยกลางคืนมักจะมาจากครอบครัวที่มีฐานะ เศรษฐกิจและสังคมในระดับต่ำ

แกร์ริสันและคนอื่น ๆ (Garrison and other, 1964) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ "Educational Psychology." ว่าฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่มีผลต่อการเรียนของเด็ก และยังพบว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่ค้ำ

ทาง เศรษฐกิจและสังคม ช่อมจะขาดประสพการณ์ต่าง ๆ ที่จะช่วยในการเรียนรู้ ทำให้เกิดอุปสรรคต่อการศึกษาได้

วอร์ธิงตันและแกรนท์ (Worthington and Grant, 1968) กล่าวไว้ในเรื่อง "Factor of Academic Success." ว่าคะแนนเฉลี่ยในระดับชั้นมัธยมศึกษาจะเป็นตัวทำนายเกรดเฉลี่ยในมหาวิทยาลัยได้ดี นิสิตที่มีบิดา-มารดามีรายได้สูงและปานกลางจะได้รับผลสำเร็จทางการเรียนสูงกว่านิสิตที่มีฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมต่ำ สภาพแวดล้อมของโรงเรียนที่นิสิตสำเร็จออกมาจะมีผลต่อสติปัญญาของนิสิตผู้นั้น ในเทอมแรก ๆ นิสิตที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมของมหาวิทยาลัยจะมีเกรดเฉลี่ยสูงกว่า นิสิตที่ไม่ร่วมกิจกรรมของมหาวิทยาลัย

วอลตัน และคณะ (Walton and Friends, 1970) กล่าวไว้ในเรื่อง "Abnormal Personality." ว่าวัยรุ่นจะมีลักษณะต่อต้านสังคม ชอบความรุนแรง และก้าวร้าว ซึ่งในวัยรุ่นชายจะไม่รู้สึกความผิดปกตินี้ แต่ในรุ่นหญิงจะรู้สึกว่าตนเองผิดและโทษตนเองอยู่ตลอดเวลา

โคเป และคณะ (Cope, et al., 1971) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "Revolving College Doors" พบว่าการปรับตัวทางอารมณ์ของนิสิตมีความสัมพันธ์กับการปรับตัวทางสังคมในมหาวิทยาลัย โดยเฉพาอย่างยิ่งในด้านการปรับตัวกับเพื่อนทั้งที่เป็นเพื่อนเพศเดียวกันและเพื่อนต่างเพศ

เดลฟท์ (Delph, 1971) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "The Relationship of Personal and Social Adjustment and Academically Related Interest to the School Success of Sixth Grade Children From Low Income." โดยศึกษาถึงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับสติปัญญา (Non-intellectual Trait) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก พบว่าเด็กที่มาจากที่มีฐานะยากจนและมีการปรับตัวไม่ดีแม้ว่าจะมีผลการเรียนดี และเด็กที่มีการปรับตัวดีจะเป็นเด็กที่ครูผู้สอนได้ประมาณค่าว่าเป็นผู้ที่มีผลสำเร็จทางการเรียน

ไอซาร์ด (Izard, 1973) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "An Analysis of Anxiety and Depression." โดยสำรวจจากนักศึกษาจำนวน 332 คน เพื่อศึกษาว่าสถานการณ์ใดบ้างที่นักศึกษาเคยมีประสบการณ์ของการซึมเศร้าในอารมณ์ ซึ่งค่าค่อนข้างใหญ่ที่ได้คือ ภาวะการเศร้าซึมจะเกิดขึ้นเมื่อผิดหวังหรือไม่ได้รับ

รางวัลตอบแทนสถานการณ์ที่ทำให้นักศึกษาเศร้าซึมได้มาก คือการสอบตกหรือถูกกีดกันทางการศึกษา การมีปัญหาเกี่ยวกับคู่รัก ความเหงา การสูญเสียตำแหน่งทางสังคม การตายหรือการเจ็บป่วยของ เพื่อนที่สนิทมาก

โคลแมน และคณะ (Coleman and other, 1974) ได้กล่าวไว้ในเรื่อง "Abnormal Psychology and Modern Life." ว่าแหล่งที่ทำให้เกิดความคับข้องใจมีดังนี้

1. ความชักช้า ซึ่งในสังคมปัจจุบันมีการแข่งขันมาก เวลาจึงเป็นสิ่งที่มีค่าทำอะไรต้องทันเวลา แต่เนื่องจากพลเมืองมีเพิ่มมากขึ้น ความต้องการในบริการต่าง ๆ จึงมีข้อจำกัด เช่นรถมากแต่ถนนแคบแต่ทุกคนต้องไปโรงเรียนไปทำงาน ผลทำให้รถติดกันแน่นมาก เป็นต้น
2. การขาดแคลน อันได้แก่สิ่งที่เราต้องการมีไม่พอหรือไม่มี เช่น ความสามารถทางสมอง
3. การสูญเสีย อาจจะได้แก่ทรัพย์สินหรือคนที่เรารักตายจากไป เป็นต้น
4. ความล้มเหลว เนื่องจากสังคมปัจจุบันเป็นสังคมแห่งการแก่งแย่งชิงดีแข่งขัน ซึ่งแน่นอนย่อมจะมีผู้แพ้ ซึ่งผู้ประสบในการล้มเหลวหรือการพ่ายแพ้ย่อมจะมีมากกว่าผู้ชนะ ดังนั้นย่อมเกิดความคับข้องใจได้ง่าย
5. ภาวะไร้ความหมาย คนทุกคนตระหนักในชีวิตของคนว่ามีคุณค่าแค่ถ้าเมื่อไรที่เรารู้สึกตัวว่าไม่เป็นที่ต้องการของคนอื่น ไม่มีใครเขารักเรา ไม่มีคนรักก็จะรู้ว่าตนเองไม่มีคุณค่า ไร้ความหมาย สูญเสียความเป็นตัวของตัวเองทันที

วไรท์ และบี (Wright and Bean, 1974) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "The Influence of Socioeconomic Status on the Predictability of College Performance." พบว่านิสิตที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงจะสามารถประสบผลสำเร็จในการเรียนได้ดีกว่านิสิตที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ รายได้ของครอบครัวจะเป็นตัวทำนายเกรดเฉลี่ยได้ดีที่สุด

กู๊ด (Good, 1978) ได้กล่าวไว้ใน "Dictionary of Education." ว่า "การปรับตัว" เป็นกระบวนการค้นหาและปรับปรุงพฤติกรรมให้เหมาะสมต่อสิ่งแวดล้อม หรือต่อการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการสะกิดกันด้วยสาเหตุต่าง ๆ ถ้าบุคคลใดสามารถบรรลุความต้องการของตนเองได้โดยไม่มี

ความขัดแย้ง ย่อมถือได้ว่าการปรับตัวนั้นมีประสิทธิภาพ

โฮรววิทซ์ และคณะ (Horowitz and all, 1980) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "Signs and Symptoms of Post-traumatic Stress." โดยทำการศึกษา พฤติกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับคนที่มีความเครียดและวิตกกังวล ภาวะอาการซึมเศร้า พบว่าคนมีอาการเศร้าใจและกังวลใจต่อสิ่งต่าง ๆ มากเกินไปถึงร้อยละ 97 รู้สึก เหนงาร้อยละ 92 รู้สึกร่างกายไม่มีพลังทำงานร้อยละ 91 คาหนิคตนเองร้อยละ 89 นอกจากนี้แล้วยังมีร่องไห้่ง่าย ทาอะไรต้องใช้เวลาพยายามอย่างมาก ไม่สนใจสิ่ง แวดล้อมรอบตัว รู้สึกตัวเองสิ้นหวังในอนาคต รู้สึกตัวเองไม่มีคุณค่า ไม่สนใจเรื่อง เพศ รู้สึกงานน่ต่อชีวิต และท้ายสุดคือคิดว่าชีวิตนี้ไม่มีค่า ส่วนอาการวิตกกังวล พบว่า มีความรู้สึกเครียดถึงร้อยละ 95 รู้สึกกลัวไปหมดร้อยละ 75

แคนท์เวลล์ และเบเกอร์ (Cantwell and Baker, 1984) ได้ทำการ วิจัยเรื่อง "Parental Mental Illness and Psychiatric Disorder in Risk Children." โดยศึกษาครอบครัวที่เจ็บป่วยทางจิตกับโอกาสในการเรียนกับ ความผิดปกติทางจิตของ เด็ก พบว่าถ้าบิดาหรือมารดาคนหนึ่งคนใดเป็นโรคจิตก็อาจจะ ทำให้บุตรในครอบครัวเป็นโรคจิตได้สูง นอกจากนี้แล้วยังพบว่าองค์ประกอบทาง ด้านจิตสังคม เช่นความกดดันจากสภาพแวดล้อม เป็นต้น ก็ทำให้เป็นโรคจิตได้ ซึ่งมิใช่ เกิดจากพันธุกรรมอย่างเดียว แต่เกิดจากสิ่งแวดล้อม การอบรมเลี้ยงดู การปรับตัว

สรุปผลงานทางวรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศ และต่างประ เทศแล้ว จะ เห็นได้ว่าการปรับตัวของนิกรเรียนนิสิตนักศึกษา มีอิทธิพลโดยตรงต่อผลของการศึกษา เล่าเรียน การดำเนินชีวิตภายในสถานศึกษา การศึกษาสภาพปัญหาของการปรับตัว จะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ใช้เป็นกลไกของการปรับตัว สภาพแวดล้อม และอื่น ๆ ส่วนที่สำคัญที่สุดคือ สุขภาพจิตของนิสิตนั้นเองด้วยจากผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้ชี้ให้เห็นว่า ความล้มเหลวของการปรับตัวของนิสิตมีผลกระทบต่อสุขภาพจิต โดยตรงก็ตามที แต่ยังไม่มียงานวิจัยที่ชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวกับ

ภาวะของสุขภาพจิตควรมีอย่างน้อยเพียงใด และในเชิงใด อย่างไรก็ตามเป็นที่น่า
 สงเกตว่านิสิตที่มีปัญหาการปรับตัวจะมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เป็นส่วนสำคัญที่อาจเรียก
 ได้ว่า เป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาของการปรับตัวทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่นฐานะ
 ทางเศรษฐกิจ อายุ เพศ พ่อแม่ สภาพการจัดการเรียนการสอน อันได้แก่หลักสูตร
 การสอน บรรยากาศ เป็นต้น สาเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาของการปรับตัวนี้ บาง
 สาเหตุสามารถปรับแต่ง (Manipulate) ได้ สามารถควบคุม (Control) ได้ เพื่อ
 เป็นการลดอุปสรรคของการปรับตัวที่มีสภาพเป็นปัญหา เชื่อมโยงถึงสุขภาพจิตของนิสิต

นอกจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ ชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรม
 บางพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เช่น ความก้าวร้าว การถดถอย หูเหิง
 การเก็บตัว ความเครียด เป็นผลสืบเนื่องมาจากการปรับตัวของบุคคลต่อสภาพ
 แวดล้อมทั้งสิ้น และพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เหล่านี้เป็นปัญหา อุปสรรค และ
 ชักขวางการสร้างความมุ่งมั่นของชีวิตของนิสิต เป็นส่วนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทาง
 การเรียนของนิสิตอยู่ในระดับต่ำ และยัง เป็นตัวสร้างปัญหาให้กับสังคมที่แวดล้อม
 ตัวเขาอยู่ในทางตรงกันข้าม หากนิสิตสามารถปรับตัวได้ดี เข้ากับสภาพแวดล้อมได้
 อย่างดี ก็จะส่งผลให้นิสิตประสพผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และสามารถนำ
 ชีวิตภายในสถานศึกษาได้อย่างมีความสุข

การวัดความสามารถในการปรับตัวมีหลายวิธี ทั้งทางตรงและทางอ้อม
 เช่น การสอบถาม สัมภาษณ์ และสังเกต โดยคุณผลจากการใช้ชีวิตประจำวัน
 การคบเพื่อน การร่วมกิจกรรม ผลการเรียน เป็นต้น และสามารถนำผล
 การประเมินดังกล่าวมาศึกษาวิเคราะห์ได้พอสมควร ทั้งนี้อาจจะต้องใช้วิธีการ
 รวบรวมข้อมูลในหลาย ๆ วิธี เพื่อความแน่นอนของการวัดและการประเมินผล

ศูนย์วิจัยทั่วไป
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย